

dat was niet nôdig, want Turk vloog er vandeur; mit an z'n steert een tros van trommels en oud blik, een zoôd verroeste rommel, deur Van der Oord en Jaap goed vastknoupt an een touw en dat an Turk z'n steert. Het beist, mal van de herrie stoof recht het Horntje in mit janken en gegrauw. Bai taien bleef-ie staan om in z'n steert te boiten of in zô'n bliken bus; maar dat beskôot gien zier, dat vort gong-ie din weer het Horntje in de rondte, beloôrd van 't hels lawaai. Din was-ie deer, din hier, totdat-ie mit z'n sliert vastraakte achter 't bekkie bai Dorus Neefies' mis, weer Piet de Wit hem vond.

Mit ien skreeuw zet Piet gloik de hêle buurt op stutte en deimee staan ze deer as nageld an de grond: Deer loit de „duvelskar”, die zo veul vreis anjaagd het en die nou niks âârs bloikt as een dôôdsbange bond. Maar wie het dat nou lapt? Wie het ze zô te grazen? 't Skreeuwt alles deur mekaar. Vooran staan Fraans en Bet en - hadde-ze al docht, dat die meenomen ware - gien van de hêle buurt, die grôter bek op zet. Maar deer is ok Tee Smak: „Ik mien, dat 'k weet, wie 't dein het; die Turk hier, is een dief; die het bai Van der Oord een hele doôs gebak, die klaar sting voor Sien Oôtes, zô van de latte maakt. Ik hew het guster hoord.”

Wat zô lag het geval. Turk most z'n lessie lere: zoks was an Van der Oord merakel best besteed, en gloik had-ie de Horn ok in de poepse karn zet, wat net z'n windje was. Maar leden was nou 't leed. Ze liete Turk maar gaan, de „kar” wier uit mekaar dein, de bliken-trommeltroep wier in een askuil gooid en vôôrs docht heel de Horn de nacht maar dôôd te zwoigen, - maar bakker Van der Oord het harder lacht as ooit.